

El pis de dalt

De sempre, homes i dones hem associat la capacitat de volar i de deixar-se arrossegar pel vent amb la llibertat. Per més de pressa que anés, en canvi, no es considerava mai que fos igual de lliure algú que es movia damunt la terra o que navegava damunt l'aigua. Això ho deixàvem per als de més amunt, fossin déus, dimonis o bruixes. A vegades, això sí, de tan de pressa com es movia algú, se'l comparava amb el vent. *Veles e vents*, va escriure Ausiàs March en una de les seves metàfores més conegudes, tal com repeteix també un dels articulistes del dossier que presentem ara. *Cavalls del vent*, es diu avui una de les rutes de muntanya més conegudes —i més mitificada— de casa nostra. I també avui, no és gens estrany sentir encara algú que diu que vol ser lliure com els ocells o com el vent, i que equipara ser lliure a no tocar de peus a terra. Però alerta, perquè *no tocar de peus a terra* també vol dir no tenir els cargols ben collats. Afanyem-nos a aclarir que no és el cas del dossier que estem presentant.

Passada fa temps la foguerada avantguardista d'aquell ingenu d'en Joan Salvat-Papasseit, avui ja ningú no considera que l'ocell més modern sigui l'avió. I a més, pràcticament tothom deu saber que el xoc d'un ocell i un avió pot portar conseqüències com a mínim desagradables. I és que avui, tot i que segur que no som tan lliures com ells malgrat poder anar molt més de pressa, els ocells han deixat de ser el símbol de la llibertat per convertir-se, si més no cel amunt, en un possible perill o en un problema. Homes i dones ara passegem pel pis de dalt quasi com des de fa uns quants milions d'anys circulem per la terra. I així anem fent. Oblidant massa sovint que quasi no fa ni cent anys que vam començar a arribar al que avui ja és el nostre àtic.

Últim número de primavera. Presentem *Viure de l'aire*, un dossier que no hem vist publicat en altres llocs, però que fa temps que podíem haver pensat.

Va proposar-nos-el en David García Algilaga, un empordanès de la banda de dalt que és llicenciat en història, però també pilot privat d'avió i aprenent d'horticultor. Les quatre dimensions, vaja. Li falta encara el medi aquàtic. Potser també el toqui. De moment, ell i en Lluís Ribera, en Juan Jesús Aznar, en Joan Manuel Soldevilla i en Josep Maria Dacosta han estat treballant en aquest dossier uns quants mesos. Moltes gràcies, doncs. Llegint *Viure de l'aire* podran saber com va començar l'aviació a les nostres comarques, què és un skydive, un windoor o el kitesurf, què podem fer amb un dron, on hem d'anar a buscar ultralleugers o l'esquadrilla de la CAGIP, on podem trobar gent que faci parapent o que ens porti en globus, i quins són els principals reptes i objectius que té l'aeroport Girona-Costa Brava o l'aviació comercial a casa nostra. Hauran de llegir aquest dossier per saber-ne encara un xic més i per aprendre —i entendre— per què avui, a més d'una il·lusió, una passió, un esport i una aventura, entre molts altres aspectes, volar és també una oportunitat i un negoci. I ho ha de continuar essent perquè, tal com passa també amb l'amor, quan els somnis deixen de ser només somnis i comencen a ser realitat, fins i tot és possible viure i guanyar-se la vida sense tocar sempre de peus a terra. Heus aquí, doncs, el dossier que ens espera.

>> Noè Font practlicant kitesurf.
Foto: Vincent Bergeron.